

je nosil Janko, ga je vprašal, kaj da želi. Ko je Janko povedal svojo željo, se je angelček prijazno nasmešnil in ga peljal pred nebeškega pekovskega mojstra.

»Tu je vaječek, ki je prišel z zemlje in bi se pri nas rad naučil pripraviti in speči sončno potico!« Mojster pa je pogledal Janka in menil:

»Moj ljubi Janko, tega, česar nas prosiš, ti na žalost ne morem izpolniti, zakaj sončna potica je nebeško pecivo in ni namenjeno ljudem na zemlji. Samo tistim otrokom, ki so rojeni na velikonočno nedeljo, med njimi je tudi princeska iz tvoje dežele, je enkrat v življenju dano, da smejo pokusiti v sanjah to pecivo. Ker pa si ti, Janko, pogumen in pameten deček, ti hočem kot nagrado za tvoj trud izjemoma podariti sončno potico, da jo odneseš princeski.«

Ko je nebeški pekovski mojster to povedal, je poklical angelčka, ki je ravno hitel mimo za lepo, rumenorjavo, še toplo potico na krožniku, in jo dal srečnemu vajencu v roke. Zelo vzradoščen in presrečen se mu je Janko zahvalil. Angel pa ga je spremil do zvezdic, ki so ga vzele v svojo sredo in mu svetile po lestvi navzdol.

Na hribu jih je pa že čakal Vetter. »Dolgo vas ni bilo«, je rekel

nestrpno, zakaj temu se vedno mu-di. In še preden se je Janko zavedel, ga je že dvignil s svojo sapo visoko nad oblake in ga odložil šele pred grajskimi vrati.

»K princeski hočem!« je rekel pekovski vaječek presenečenemu vratarju in je stal kmalu nato v princeskini sobi. Tam je sedela princeska na ličnem prestolčku in je bila tako žalostna, da se je malemu Janku kar skrčilo srce.

Brž je odgrnil prtiček, s katerim je bil v nebesih pokrtil čudežno potico, in pomolil krožnik princeski.

»Da, to je prava medena potica, kakor sem jo jedla v sanjah!« je vzkliknila princeska, ko jo je pokusila. Nato je kar poskočila s prestolčka in vsa srečna objela vaječka.

Tedaj je ta naglo odvezal svoj beli predpasnik — kaj bi ga še nosil, če je dobil pol kraljestva in princesko!

Čez eno leto, ravno na princeskin rojstni dan, so praznovali poroko. Svečano in ubrano so zvonili velikonočni zvonovi, ko sta stopala Janko in princeska med velikan-skim navdušenjem zbrane množice v okrašen božji hram...

Janko je postal pozneje tudi kralj in oba sta še mnogo, premnogo let zdrava, srečna in zadovoljna praznovala Veliko noč...

Velikonočna

Mogočno z line donijo zvonovi,
bandero se vije v vetru kot ptica —
in židane rute, pisana krila,
srebrni je smeh, žareča vsa lica.

Še breza in bukev, vrba zaspana
obleko si novo gleda v potoku —
škrjanček pa vriska mladi nevesti
in soncu prepeva na sinjem oboku.

Manko Golar